

ATRAPATS EN L'INSTITUT

Hui és el 21 de juny de 2019, estem a la província de València. Luna té trenta-dos anys, i és professora de biologia en un institut de la ciutat de València. Eixe institut és molt important per a Luna. Allí va conèixer els seus amics, ja que ella estudiava ahí. S'alça com tots els dies però hui no és com tots, ja que és l'últim dia de curs. Arriba a l'institut. Li toca anar al laboratori de biologia a donar classe als alumnes de 4t B, però hui no va a donar classe.

Luna els havia dit que no portaren llibres, que farien una cosa molt especial. A la porta es respira un ambient molt agradable. Els alumnes estan contents perquè és l'últim dia, però també hi ha molta expectació per la classe de biologia, ja que si Luna diu que és molt especial, de segur que ho serà. Mar, Paula i Estefania parlen de l'última sorpresa de Luna. Va agradar a tota la classe, una excursió de dos dies a un alberg a Moixent. Contant anècdotes de l'excursió entren a classe. La professora va a dir què és.

-Bon dia xics i xiques, com esteu?- diu Luna amb una somriure.

-Bé!!!!- criden tots els alumnes amb emoció i alegria.

-Perfecte, doncs la sorpresa és... Una història! Vos vaig a contar una història de l'últim dia de curs en aquest institut fa setze anys, on jo encara estudiava.

Com Luna espera es dibuixen cares de decepció en els alumnes. Eixes cares canviaran, ja veureu.

Luna comença a contar la història:

La història que us vaig a contar va ocórrer fa uns setze anys, jo encara era una jovequeta sense moltes preocupacions, estudiar i fer els deures, i ja està. Tenia els meus amics i amigues, érem molt bona colla. Ens havien contat una llegenda relacionada amb una taquilla, la 701. Per cert, hi ha en aquest institut 700 taquilles. Nosaltres volíem trobar-la, però hi havia molta probabilitat que indicava que no la trobaríem. Però començarem a investigar. Pere, un dels nostres amics, és ara un geni informàtic, però abans ja ens pegava mil voltes. Va buscar informació en tots els llocs, també al despatx del director, el secretari, etc. Trobà informació secreta, de unes cinc taquilles més al pàrquing dels professors que no usava ningú per una "llegenda antiga amb alta perillositat". Es necessitava investigar. No ho podíem creure, llegenda antiga amb alta perillositat, espantava un poc, però continuàrem investigant. A quatre mesos del final del curs, arribà a l'institut un alumne nou. Era alt amb cabells negres i ulls marrons. S'anomenava Rick i no sabíem d'on venia ni on vivia ni res. Estava amb nosaltres, li vam dir que ens acompanyara, que s'incorporara a la colla. Mentrestant, tots estàvem buscant la forma d'entrar al pàrquing. Al final traçàrem dos plans, el primer consistia a aprofitar quan el director obrira la porta, Iñaki li preguntaria una cosa dels deures (ja que era el nostre professor de mates i sempre posava deures) i la resta entraríem. Després aprofitaria quan eixia per entrar ell també. Així una vegada per setmana fins ja tindria la pràctica suficient per a fer-ho sense parlar amb ell.

Vam arribar a les taquilles a dos mesos del final de curs, però no vam entrar en elles fins a l'últim dia, entrar en elles! Cabien diverses persones dins, però no tots. Victor i Cristian vigilaven, i la resta anàrem a les taquilles. Descobrírem un corredor darrere d'elles, vam entrar tots. Cadascun portava una llanterna per a veure què hi havia, i encara que era perillós, decidírem seguir pel corredor.

Vam perdre la noció del temps a dins. Pere va mirar el seu rellotge, i va descobrir una cosa molt estranya. El rellotge anava a l'inrevés! Amb molta por, decidírem continuar. Havíem estat molt de temps volent arribar ací, no anàvem a abandonar. Vam veure una llum i al arribar, observàrem que era una porta. Al creuar-la sentírem dolor, però immediatament arribàrem a un lloc desconegut.

El cel era com un immens paper pintat amb cafè, hi havia moltes flors i plantes altíssimes i grandíssimes. Els arbres eren iguals. De sobte, va aparèixer un mag que ens va dir que havíem de creuar tota la selva prehistòrica, per arribar al mar infinit i passar per dins del volcà per trobar l'eixida. Amb rapidesa, ens giràrem cap a la porta per on havíem entrat, però ja no hi era. Començàrem a anar per la selva, tot normal, fins que va passar per davant nostre i quasi va atropellar a Pere i a Iñaki una família de triceratops. Per aquella selva havies d'anar amb mil ulls i amb un milió d'orelles. Al mínim descuit, estaves mort.

Eixírem de la selva per pura sort. A mi, per exemple, quasi em cau al cap una branca d'un arbre desconegut, al qual anomenarem *Arcolossus*. La selva pràcticament estava plena d'aquests arbres. Iñaki i Pere, per poc no són atropellats pels triceratops. A Lorena quasi se la menja una planta carnívora. Coses així. Nosaltres li posaven nom a tot el que no coneixíem, a aquesta planta carnívora, li posàrem *Chatinus*. A l'únic que no li passava res era a Rick. Jo començava a sospitar. La clau va ser que justament quan un T-rex ens perseguia, ell s'havia amagat en una cova minuts abans perquè li havia paregut veure alguna cosa, però va dir d'anar a soles.

Vaig comentar-lo amb els meus amics i amigues, i decidírem que seguiríem confiant en ell. Arribàrem al mar infinit amb més por que il·lusió, però trobàrem una barca que ens alegrà molt. Començàrem a creuar i uns peixos ens rodejaren de seguida. Pere va dir en veu baixeta, però a la vegada clara, "s'anomenen *estalac-dents*". Al principi no entenia molt bé perquè eixe nom, però al cap d'uns segons sí. Tenien unes dents llarguíssimes, molt fins i esmolades. Segurament mortals. Pere cridà "A terraaaaaaaaaaaaa! Un moment després una dotzena dels peixos passava per damunt de la barca, i ens haurien aplastat de no ser per Pere. Creuàrem el mar infinit i arribàrem a una costa paradisiaca molt bonica, amb palmeres i cocos. Però, de sobte i sense avisar, va aparèixer el mag. Va dir que ja ha havíem completat les proves i que ara havíem de complir amb el nostre destí. Aleshores, amb una rialla malèfica, va soltar uns pardals gegants, als quals anomenarem *Alalokagran* i tot un exèrcit de soldats. Quan pensàvem que estava tot perdut, arribaren de darrere uns altres *Alalokagran* i ens salvàrem de miracle.

Els *Alalokagran* que ens salvaren eren ràpids i forts, però els del mag ho eren més, però no eren tan intel·ligents. Ens anaven a pillar i passà una cosa increïble. Rick va parlar.

-Ho sent, de veritat. Vos he mentit. El mag és el rei d'aquest món estrany, i jo sóc el seu fill. He intentat fugir, però no ho he aconseguit. És a mi a qui busquen.- va dir plorant.

La sorpresa es va apreciar en els rostres d'aquells adolescents de setze anys. Aquelles dècimes de segon que van tardar van ser crucials. Rick es va llançar cridant "gràciessssssss". Va ser molt trist. Vam aconseguir eixir i ara estic ací. Amb vosaltres. Vaig rebre un càstig del director i de la meua mare, així que no ho feu.

Luna acaba la història i s'adona de les cares de sorpresa dels alumnes. També s'adona que estava plorant. Sona el timbre, la classe ha acabat. Tots s'acomiaden, i Luna se'n va a la següent classe recordant Rick i a la resta d'amics.

Al mateix temps, dins del món de la taquilla 701, a la serralada *Asssiutaper*, un home alt amb cabells negres i ulls marrons pensa: "tornarem a veure'ns, Luna".

Sergio Pérez Platas